

сж бързи и дѣятелны въ изпълненіето си; и наистина е голѣмо щастіе дѣто по божій промыслъ отваряніето на пирка са опредѣли за утрѣшния день. Дваждъ умира който чака смъртта.

— Но безоръжната отбрана противъ тигра, която са дозволи на безбожника, рече Клодій, е обстоятелство невъзможно за състезаніе, но Главковото . . . има ли нѣкой който иска да влѣзе въ състезаніе? азъ утвърждавамъ че левътъ ще навие.

Общій смѣхъ посрѣшнѣж глупото туй предложеніе.

— О, добрый Клодіе! рече угостителтъ. Не е малко нѣщо загубата на единъ пріятель, но най голѣмо бѣдствіе е за тебе дѣто не можешъ да намѣришъ нѣкого който да приеми състезаніе за вѣроятността на спасеніето му!

— Да, жалво е, пое Клодій; щѣше да е и за мене и за него доста утѣшеніе мыслѣта, ако единъ пріятель и при послѣднытъ му мвнуги са покажеше полезень,

— Сичкото простолудіе, рече серіозныйтъ Панса, са благодарни отъ рѣшеніето, защото са бояхъ много да не бы царкътъ да са лишни отъ злодѣйцы за храна на звѣроветъ. А сега сырмасытъ са наистина утѣшихъ като гледатъ намѣсто една двѣ жертвы. Работенъето на занятіята имъ е толкози усилно! и праведно е да са повеселятъ малко.

— Туй говорѣтъ истинныйтъ популярны человѣцы като Панса, който нито стѣпка пристѣпва ако не е послѣдованъ отъ една предѣлга опашка клеветы, подобна на индійско тържество. И сѣкога съ народа са събира. Тако ми Зевса! Най подиръ ще стане другій Гракхъ.

— Истинно е че не съмъ безстыденъ аристократъ, рече Панса гордо.

— И азъ го виждамъ, пое Лепидъ, человѣколюбіето быболо опасно въ навечеріето на отваряньето на цирка. Ако нѣкога бѣжд осжденъ за нѣщо молжъ Зевса да проводи или оскудность отъ звѣрове въ звѣрницата, или обиліе отъ злодѣйцы въ затвора.

— Азъ желямъ да научжъ, рече единъ отъ сътрапезницытъ. какво става горката дѣвица, която щѣше да са жени за Главка. Его довица неискусобрачна, туй е жестоко!

— О, тя, отговори Клодій, тя е сега добръ подъ предстателството на настойника си, Арбака. И подобаваше да са пази въ къщѣта му, като изгуби и брата си и годеника си.

— Тако ми Венера! извика единъ другій, Главкъ бѣше честитъ въ женытъ. Думатъ че Юлія, богатата го обычала.

— Басни, пріятелю, басни! рече нѣкакъ стреснѣто Клодій. Днесъ